

12 Αυγούστου 2015

Μνημόσυνο Γερ. Ευφροσύνης (Ι.Μ. Αγ. Χαραλάμπους Λευκών Καρυστίας)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Μνημόσυνο Γερωντίσσης Ευφροσύνης,

Πέρασεν ήδη ένας χρόνος αφ' ότου η μακαριστή Γερόντισσα Ευφροσύνη μεταδημότευσε για τη γειτονιά των Αγγέλων. Εγκατέλειψε τον κόσμο της φθοράς

και της αμαρτίας, για να απολαύσει την άφθαρτη μακαριότητα. Εγκατέλειψε την ασκητική της παλαίστρα, το Μοναστήρι του Αγίου Χαραλάμπους Λευκών, για να παρουσιασθεί στο Νυμφίο της Χριστό, με καρδιά γεμάτη αγάπη, με χέρια γεμάτα αγαθοεργίες και με σώμα κυρτωμένο από την άσκηση και το βάρος του πανδαμάτορος χρόνου. Εγκατέλειψε τη Συνοδεία της, για να κοινωνήσει της Συνοδείας των Αγγέλων και να συμφάλλει μαζί τους με τη μελίρρυτη φωνή της τον Κύριο της δόξης. Μεταδημότευσε η Γερόντισσα για την ουράνια παστάδα, για να απολαύσει «α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη, α ητοίμασε Κύριος τοις αγαπώσιν Αυτόν» (Α Κορ. β 9).

Αγαπούσε η Γερόντισσα τον Χριστό μας, όχι απλά όπως κάθε πιστός Χριστιανός. Η αγάπη της ήταν ερωτική και ποθούσε συνεχώς μέσα από την προσευχή την διαπροσωπική επικοινωνία μαζί Του. Αγαπούσε το Νυμφίο της καρδιάς της και προσδοκούσε την ανάσταση των νεκρών και την συνοίκηση μαζί Του στα σκηνώματα των ουρανών.

Πίστευε ακράδαντα η Γερόντισσα Ευφροσύνη, ότι η ψυχή κάθε πιστού Χριστιανού, αφού αυτός τελειώσει τον καλό του αγώνα στη γη, φεύγει, για να συναντήσει τον αναστημένο Ιησού μας, την γλυκειά προσμονή της καρδιάς μας στα ουράνια δώματα. Φεύγει από τη στρατευομένη Εκκλησία, για να μετατεθεί στη θριαμβεύουσα, εκεί όπου ήχος εορταζόντων απαύστως ψάλλει το «Κύριε δόξα Σοι»! Πίστευε ότι ο θάνατος είναι γιορτή, γι' αυτό και εμείς, οι πιστοί, «οι έχοντες ελπίδα» (Α Θεσ. δ 13), το θάνατο της Γερόντισσας τον λογίζουμε ανάσταση, και η λύπη μας μεταποιείται σε χαρά και μόνο με τη σκέψη ότι η Γερόντισσα ήδη απολαμβάνει της χαράς των ουρανών. Η λύπη ταιριάζει μόνο στους απίστους, σε αυτούς που πρεσβεύουν ότι όλα τελειώνουν στην ταφόπλακα.

Για εμάς τους Χριστιανούς η ζωή συνεχίζεται και πέραν του τάφου, ένθα «ουκ έστι πονος, ου λύπη, ου στεναγμός». Ο ήλιος όταν δύσει στην πατρίδα μας ανατέλλει στο άλλο ημισφαίριο, για να συνεχίσει εκεί τη φωτεινή του πορεία. Και ο άνθρωπος όταν δύσει σ' αυτή τη ζωή ανατέλλει σαν άστρο στην άλλη, στη ατελεύτητη Βασιλεία του Θεού. Και εκεί η ζωή είναι ασύγκριτα πιο λαμπερή, πιο όμορφη, πιο φωτεινή.

Το εισιτήριο για το μεγάλο της ταξίδι το είχε εξασφαλίσει η Γερόντισσα όχι

δωρεάν, αλλά με πληρωμή ιδρώτων και αγώνων και ευεργεσιών και με την καθαρή βιοτή της, την διδακτική εμπειρία της, τα δάκρυα της μετανοίας της και την πίστη της στην Ανάσταση του Χριστού μας. Έτσι, διέβη τον ρουβίκωνα της ζωής και κατάντησε στην αιωνιότητα. Συναντήθηκε με το Σωτήρα μας Χριστό, από τον οποίο και παρέλαβε το αντιμίσθιο των κόπων της. Προπορεύθηκε, για να μας ανοίξει το δρόμο, τον οποίο αργά η σύντομα θα τον ακολουθήσουμε και εμείς. Εκεί μας περιμένει χαρούμενη, κοντά στο Χριστό μας και στους Αγίους Αγγέλους.

Σεβαστή μας Γερόντισσα, σε χαρακτήριζε το ταπεινό φρόνημα, η αυστηρότητα στην δικαιοσύνη, η φιλεργατικότητα, η διδασκαλική σου μεταδοτικότητα, η φιλαγιότητα, η ακρίβεια σου στο πρόγραμμα των Ιερών Ακολουθιών, η ευσπλαγχνία σου, η προθυμία σου για φιλοξενία, και η αγάπη σου για την Εκκλησία και το ζωντανό κήρυγμα. Δίδαξες και εποίησες, άρα επαξίως μπορείς να συναριθμηθείς στις τάξεις των Μεγάλων μορφών της Εκκλησίας μας κατά τον λόγον του Παύλου « ος δ' αν ποιήση και διδάξη, ούτος μέγας κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. ε 9).

Δεν χρειάζονται διαβεβαιώσεις ότι Άγγελοι σε υποδέχθηκαν στην Άνω Πόλη, πολυσέβαστή μας Γερόντισσα, για να σε παρουσιάσουν στον Χριστό μας. Το διαβατήριό σου ήταν σφραγισμένο με το Ορθόδοξο βάπτισμά σου, με τις διαβεβαιώσεις της μοναχικής κουράς σου, με την εξομολογητική σου διάθεση και με τη μετοχή σου στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Έτσι, ο Χριστός μας, σε υποδέχθηκε με ανοικτές τις αγκάλες, Αυτός που ομολογούσες καθημερινά λέγοντας: «Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν και εις το Πνεύμα το Άγιον», και σε τοποθέτησε στους ολόδροσους λειμώνες των ουρανών. Εκεί που πορεύθηκες, για να προηγηθείς όλων μας στην κοινή Ανάσταση και να μας υποδεχθείς με το αρχοντικό χαμόγελο της, θεία χάριτι, κυρίας των ουρανίων δωμάτων.